

El llenguatge Al meu davant

Deixant de banda, com a punt ben aclarit i indubtable, la innegable correcció de conjunts com darrera seu, davant nostre, a la vora teu, etc, tal com vam exposar ahir, ens podem plantejar, encara, si són també admissibles, com a expressions concurrents, al meu davant, al seu darrera, etc.

Per la nostra part, no gosariem pas condemnar aquestes darreres expressions i més aviat ens decantaríem a admetre-les sense reserves, encara que, és clar, sense deixar de tenir en compte la preferència tan ostensible per les primeres —davant meu, prop teu, etc— que Fabra demostra sistemàticament. Sobre aquest punt podem formular les observacions següents: la col·locació del terme possessiu al davant de la locució només és possible en alguns casos —al davant, al darrera, al voltant, a la vora—; en canvi, no ho és en d'altres —dins, prop, sobre— que es pot dir que la rebutgen. Podem advertir que les locucions que no rebutgen el possessiu al davant són formades amb substantius —voltant, vora— o amb mots que tendeixen a aquesta categoria —davant, darrera.

No hem sabut trobar, a les obres consultades, cap exemple de l'ús d'aquestes locucions amb el possessiu llur. I observem que només l'admeten, i més aviat col·locat abans, aquelles que no rebutgen els altres possessius en posició inicial: a llur davant, a llur vora, a llur voltant. I tampoc no ens semblen rebutjables al davant llur, a la vora llur, etc.

Algunes altres locucions prepositives, denotant un altre tipus de relació, observen un comportament anàleg: a favor de, al costat de i en lloc de tant poden esdevenir a favor seu com al seu favor, al costat seu com al seu costat i en el seu lloc com en lloc seu i, correlativament, també a llur favor, a llur costat, etc. En canvi, en contra de origina en contra meu, però no admet ni el possessiu al davant ni cap combinació amb llur. Caldria dir, si de cas: en contra d'ells.